

Køb og salg i Cannes

Sceneliv har mødt Susan Wendt, salgschef for TrustNordisk Film Sales og indkøbschef Kim Beich fra Scanbox for at høre røverhistorierne om køb og salg af film på verdens største og mest hektiske filmmarked i Cannes.

Her er mit teater

Jørgen W. Larsen har næste år været på Aalborg Teater i 25 år. Han spiller klaver, og synger og spiller skuespil. Han viser rundt på teatret og giver sit bud på, hvordan man undgår at blive "ham der synes, det hele var bedre i gamle dage."

Generalforsamlingen

På årets generalforsamling blev den nye strategi præsenteret, ligesom en ny aftale mellem DSF og TIO (Teatrenes Interesseorganisation) blev det. Se også inde i bladet, hvem der blev tildelt Kulturprisen.

#04 2017

MAGASINET

SCENELIV

SANG • DANS • TEATER • FILM / UDGIVET AF DANSK SKUESPILLERFORBUND



**Ghita Nørby:
Det store
karriere-
interview**

**Ny strategi i Dansk
Skuespillerforbund**

**”Hvis andre mumler,
må de selv om det,
men det gør jeg altså ikke”**



I anledning af Ghita Nørbys 60 års jubilæum i forestillingen 'Sarah' på Folketeatret satte vi skuespilleren stævne. For at høre hvordan det stod til med de skarpe holdninger, hendes måde at arbejde på og hvor meget man skal tro på, at forårets rolle på Folketeatret var den sidste, som det først blev bebudet.

Af Jacob Wendt Jensen

Fotos: Sarah Bender

I en alder af 82 år er det de færreste skuespillere, der stadig spiller teater, men det gør Ghita Nørby. Så effektivt at det regnede med fem-stjernede anmeldelser for rollen som Sarah Bernhardt sammen med Preben Kristensen på Folketeatret.

Da jeg møder Ghita, hvor hun bor i Holte, har hun kun lige netop fået sundet sig efter fejringen af jubilæet to dage forinden, hvor hun blev hyldet af en propfyldt teatersal. Forbundsformand Katja Holm holdt talen for Nørby og sagde blandt andet:

"Du er et af de modigste mennesker, jeg kender til. Som skuespiller og meningsdanner. Du siger simpelthen det, du må sige. Jeg tror, du drives af en indre nødvendighed i alt, hvad du gør. Og du er ikke bange. Og det har vi nydt godt af i dit forbund adskillige gange. Du er et dybt solidarisk menneske. Du kærer dig om vores fag, om dine kolleger, om hele værket du står i og ikke om, hvordan du fremstår. Du stiller op. Du løfter os andre. Og du kræver også meget. På scenen og foran kameraet. Du kræver meget af dine omgivelser og du trives uendeligt dårligt med middelmådighed. Og så er du et dejligt menneske."

Mange flere ord fulgte, og Ghita blev blandt andet kaldt "ubeskribelig", men det vil jeg nu forsøge at modbevise med dette interview, der bliver en tur ind i Ghita Nørbys tanker om skuespillet, livet og nogle af de skarpe holdninger hun har haft til teatret gennem tiderne.

Kunne ikke være bedre

Men hvordan var den store eftermiddag på Folketeatret så. Hvilke tanker røg der igennem hovedet? Det indledte jeg med at spørge om.

"SÅ stor en taknemmelighed. Glæde og taknemmelighed. Og så var det altså sådan en fin fest. Folketeatret er et varmt og herligt sted, der er bygget op i træ. Der er så mange sjæle, der har grædt og grinet der og lidt og stridt. Alt det kan du mærke. Og så er der en vidunderlig stemning på det teater. Dronningen sidder på ottende række sammen med os alle sammen. Udhøjtideligt, morsomt og alvorligt på samme tid. Alle de kærligste ting ved vores mærkelige metier. Kan det være bedre, må jeg spørge?"

Hvad tænker du så på, når det af og til kommer dig i hu, at du har arbejdet som skuespiller i 60 år?

"Jamen, jeg kan ikke forholde mig til, at der er gået så lang tid. Jeg har opgivet at forholde mig til det. Jeg skal ind og spille på scenen i aften. DET kan jeg forholde mig til. Jeg kan ikke forholde mig til noget for 30 eller 40 år siden. Ja, jeg har levet længe og jeg har oplevet en masse vidunderlige ting, det har jeg, og jeg har taget del i livet på den ene og den anden måde. Men man sidder ikke sådan og funderer over det. Hvis nu mine knæ gjorde ondt, jeg ikke kunne huske mere eller ikke kunne gå, så kunne jeg måske forholde mig til min alder. Så blev jeg jo nødt til det. Men så længe det slæber af, sidder jeg ikke og ruger."

OTTE VIGTIGE TEATERROLLER

Indenfor murene (2005 og 2015)
Vores sensommer (2005)
Hvem er bange for Virginia Woolf? (1982)
Fra regnormenes liv (1982)
Glade dage (1981)
Misanthropen (1973 og 2002)
Den herskende klasse (1970)
En duft af honning (1960)

OTTE VIGTIGE FILMROLLER

Nøgle hus spejl (2015)
Stille hjerte (2014)
Arven (2003)
Her i nærheden (2000)
Riget (1994-1997)
Dansen med Regitze (1989)
Matador (1978-82)
Baronessen fra benzintanken (1960)

Jeg har ikke nogen metode

Alle skuespillere har jo deres egne metoder, men hvordan vil du beskrive dit fag set indefra?

"Jeg har ingen metode – og jeg aldrig haft nogen. Jeg bryder mig ikke særlig meget om det, man kalder method acting. Jeg gider til gengæld tale det danske sprog. Jeg synes, det er åndssvagt, at skuespillere ikke kan fortælle en historie, uden de skal have microporte på. Jeg kan ikke begribe, hvorfor de fleste læsper. Og hvorfor de ikke hører efter deres egne fejl. Sådan gør jeg selv Hvis du taler tydeligt, kan du høre dine fejl og får mulighed for at rette dem. For mange står og fedter med det, så det endelige udtryk bliver noget gnidder-Maren. Det har jeg aldrig villet. Jeg havde også nogle hårde læremestre. Og Gud være lovet for dem. I dag gider ingen tage fat i nogen mere, men det kan jeg love for, der blev med mig. Den der latterlige lille søde pige med smilhuller og strutbryster og så videre... Du kan tro jeg har været gennem møllen og jeg takker for hvert eneste slag jeg fik," siger Ghita Nørby.

De unge ville måske selv indvende, at de forsøger at spille realistisk...

"Hold nu op! Skal *det* ikke være kunst? Er vi ude i dokumentar? Det er ikke scenekunst for mig. Jeg bøjer mig i støvet, og de kan gøre hvad de vil. Men spørger man mig, vil jeg sige, at kunst er tanke og kunst er styring. Og kunst er bevidsthed og ubevidsthed på samme tid og derfor er vores fag meget svært, hvis du vil lykkes med det. Jeg kan altså godt spille et menneske som Dronning Elizabeth I, der slog mennesker ihjel, men derfor behøver jeg ikke slå nogen ihjel privat. Jeg har aldrig fattet method acting. Jeg kan da spille hvad som helst, fordi jeg er karakterskuespiller."

Musik mellem skuespillerne

Vil du gerne tale fag med dine kolleger, eller vil du helst være fri?

"Det er meget forskelligt. Hvis to skuespillere spiller sammen i et stykke, skal vi ikke nødvendigvis kende alle hinandens hemmeligheder. Det er simpelthen ikke nødvendigt. Men vi skal have noget musik sammen i vores spil, og det synes jeg for eksempel Preben Kristensen og jeg har sammen i en enorm grad. Vi har egentlig ikke spillet sammen forfærdeligt ofte, men vi har en fælles frihed og en fælles 'hvad du rækker mig, tager jeg imod'-holdning. Vi laver ikke om på stykket undervejs, men vi trækker vejret, så det forbliver levende. At pauserne er forskellige fra den ene dag til den anden, er jo det, der holder et stykke i live. Jeg har spillet 'Hvem er bange for Virginia Woolf?' 500 gange med Frits Helmuth. Du skal tømme dig og så gå ind på scenen, og pludselig siger violinen ting og sager, men det er et spørgsmål om vilje og at vige tilbage for at reproducere. Man må ikke tænke 'Ih, hvor var jeg god i dag' og så gøre det samme dagen efter. Det duer ikke. Mange gør det, men for mig er det dybt uinteressant og dovent. Hvis ikke det er livsvigtigt, hver gang du står på scenen, kan det være ligeegyldigt," siger Ghita Nørby.

Ser du selv meget teater?

"Jeg prøver på at følge med, så godt jeg kan. Hvis man som skuespiller ser en forestilling, der er god, bliver man nærmest overlykkelig, fordi man bliver bekræftet i, at det er noget værd, at der står mennesker på scenen og trækker vejret i stedet for vi altid sidder og kigger på en skærm," siger Ghita Nørby.

Hun nævner 'Dekalog' fra Betty Nansen Teatret som et af de nyere dybt interessante stykker, både hvad angik scenografi og skuespillere. Det er ofte hendes ven Michael Moritzen, der tager Ghita Nørby under armen for at gå i teatret.

Jeg kan være en pest

Er der brug for et hierarki i et teaterensemble?

"Der skal være nogle trækheste, og det er dem, man kalder divaer eller primadonnaer. Den slags udtryk har en negativ klang på dansk, men de er dybt nødvendige for en teateropsætning. En trækhest, som går foran og tager alle slagene, så de andre følger med. Samtidig mener jeg naturligvis, at ALLE, der er med, er nødvendige. Både den der siger et lillebitte 'ja', og den der har en monolog på tre timer. Det jeg kan lide, er jo også samarbejdet. Men jeg synes altså samtidig også, at man har lov til at ytre sig i et ensemble og sige 'kom nu med, hvad

sidder I der og hænger efter?' Trækhesten eller divaen tager et ansvar. Nu går vi den her vej, og så må vi lave det om, hvis det ikke duer," siger Ghita Nørby, og fortsætter:

"Jeg kan godt være en ret stor pest for mine medspillere, fordi jeg er meget sen til at lære teksten udenad. På et tidspunkt skal man jo give sine stikord, men jeg er meget lang tid om det, og det har jeg altid været. Jeg bruger meget tid undervejs på at undersøge situationerne, hvor jeg roder nede under teksten, og så ligger teksten ovenpå. I den tidlige del af processen er lagene i dybden vigtigst, så jeg øver mig med manuskriptet i hånden. Nogen kan jo nærmest bare kigge på en side, og så sidder den i hjernen, men jeg har altid været langsom, og det er ikke fordi, det har noget med alder at gøre. Det er heller ikke fordi, jeg ikke er flittig, for jeg læser på det, men mine tanker er optaget af alt det nedenunder."

Født på gammel scene

Hvordan ser du på dine mange år på Det Kongelige Teater i dag?

"Jeg er født på Kongens Nytorv og har svært ved Skuespilhuset. Jeg kan godt forstå, at man ikke længere kan spille skuespil på Gamle Scene, fordi tv og alt muligt er nærbilleder. Jeg har det bare så svært ved Skuespilhuset, fordi det er glas og jern alt sammen og jeg synes, det er svært at varme op og det er svært at skabe en atmosfære på scenen. Jeg synes også, der er mørkt i garderoberne. De åndssvage og mærkelige bestyrelsesmedlemmer man af og til kan have i en teaterbestyrelse siger, at det er ih sådan nogle flotte garderober med en fin udsigt. Det var Satans! Jeg skal ned og spille på en mørk scene. Det er det eneste, der interesserer mig, så jeg er ligeglad med udsigten. Vist er den da flot, men jeg sidder ikke og kigger ud af vinduet. Om vinteren er der koldt i garderoberne og om sommeren har jeg dyrket tomater derinde. Jeg havde en aldeles glimrende tomatdyrkning derinde i 30 graders varme. Ventilationen er så elendig, at man ikke kan holde ud at være der. Det kunne de godt nok ikke lide, at jeg sagde," erindrer Ghita Nørby, der også engang midt i 00'erne offentligt luftede sin frustration over, at hun ikke fik nok gode roller.

"Det vil jeg ikke finde mig i. Så går jeg. Det er måske også rigtigt, at hvis man ikke synes om, hvordan man bliver behandlet, så skal man jo gå et andet sted hen. Jeg gider ikke bruge min tid på at gå og være ked af det, hvis jeg kan være glad et andet sted. Jeg får for det meste sagt, det jeg mener, men det kan da godt være, at jeg skulle have holdt min kæft indimellem og have tænkt mig om, før jeg talte, for det kan godt gå hen og blive en boomerang. Man kan jo godt give sig tid til en lille eftertanke, før man sprænger i luften."

Du er en smule berygtet for dengang du talte udviklingskurserne på Det Kongelige Teater midt imod. Har du stadig samme holdning?

"Jeg synes bare, at når vi nu taler om, hvor dyr kulturen er, og man næsten bliver bedt om at tage tøj med hjemmefra til en forestilling, og vi afskaffer malersale og rekvisitlagre og afskaffer og afskaffer, snart så der er ikke er en pind tilbage. Derfor bliver man forundret, når man hører, at hele den bureaukratiske del af teatret er taget på weekend et sted, hvor de spiller bold og der kommer en og fortæller om mindfulness. Jeg får kløe over hele kroppen alene over det udtryk. Den slags gør de altså ikke på Folketeatret."



”Jeg har det bare så svært ved Skuespilhuset, fordi det er glas og jern alt sammen og jeg synes, det er svært at varme op og det er svært at skabe en atmosfære på scenen.

Ghita Nørby og Preben Kristensen i 'Sarah' på Folketeatret. Foto: Folketeatret.

At være folkeeje kan ikke trænes

Hvordan har du oplevet mediernes håndtering af Ghita Nørby, for det går jo ikke ubemærket hen, når du siger noget?

”Jeg tackler det egentlig, synes jeg selv, meget godt. Nogle gange læser jeg bare ikke, hvad der står om mig. Især ikke hvis det bliver til personsager. Jeg er jo det, der hedder 'folkeeje'. Det kan man ikke træne sig til at blive. Enten er man det eller også er man det ikke. Det har i øvrigt ikke noget med talent at gøre. Når jeg nu er blevet folkeeje, ville det bare være helt vanvittigt, hvis ikke jeg syntes, det var skønt, at folk for eksempel siger 'god dag' til mig på gaden. Jamen jeg siger da 'god dag igen', fordi det er naturligt,” siger Ghita Nørby.

Hvornår opdagede du første gang, at du var folkeeje?

”I det øjeblik folk begyndte at sige 'dav' til mig på gaden. Da mine børnebørn var små, var de optaget af det med, at jeg blev genkendt, og så måtte jeg lige forklare dem, at jeg kun var farmor for dem og ikke for alle mulige andre. Min søn syntes ikke, det var forfærdeligt sjovt, da han var lille. Han syntes, det var irriterende, at folk vendte sig om efter mig. Jeg tager det selv i stiv arm, selv om jeg godt ved, at der er nogle af mine kolleger, der ikke kan lide det. For mig er det bare alt for besværligt at bruge negative kræfter på den slags. Det er jo ikke så svært at svare, og skal man blive vred over, at nogen kommer hen til en for at sige, at de er glade for, at man lever? Jeg bliver da glad. Det gør jeg virkelig.”

FYRTÅRNE

I arbejdet med omkring 150 roller på film og tv og mindst det samme på teatret, har Ghita Nørby mødt adskillige fyrtårne. Vi bad hende give fire af dem nogle ord med vejen:

Poul Reumert (1883-1968)

"Mindelsen om Poul Reumert er helt og aldeles fejlagtig! Han var en stor skuespiller. Han havde måske nok et organ, der lød skægt i vores ører, men jeg kan godt love dig for, at han kunne forandre på det på scenen. Det er sludder og vrøvl, det der er i omløb om ham. At det kun var duarder det hele, det er fordomme. Jeg har været ude for, at der kommer en instruktør hen til mig, og beder mig om, at lade være med at tale så tydeligt. Hvis andre mumler, må de selv om det, men det gør jeg altså IKKE. Vi er snart derhenne, hvor danske film bliver undertekstet, fordi publikum ikke kan forstå, hvad der bliver sagt. Jeg synes nærmest, det er flovt."

Erling Schroeder (1904-1998)

"Han var jo min mentor. Ham der så på den lille fjollerik, som jeg var, og ville finde ud af, om der var noget indeni. Der kom jeg i den hårde skole, kan jeg godt fortælle dig. Han bad mig om at tænke mig om og udfordrede min forstand og fik den til at køre. På Alléscenen skulle jeg gå ind og gå ad døren i et stykke, men første gang bad han mig om at gå ud igen og begynde forfra. "Du har ingen hemmeligheder, men jeg kan lære dig at få en," sagde han. Jeg var helt chokeret. Schrøder lærte mig ikke bare at komme fjollet og sød ind, for det gider ingen jo at se på. Han kunne ikke vide, at jeg havde talent i mig, men på hans opfordring arbejdede jeg videre og blev langsomt bedre."

Ingmar Bergman (1918-2007)

"Vi, der blev udvalgt til at være med i 'Misanthropen', var så privilegerede og man misundte os med rette, for det var en kolossal stor oplevelse. Hvis vi havde aftalt, at vi skulle mødes kl. 12, så skulle man møde op ti minutter før og være klar til at begynde præcis kl. 12. Hvis du først kom kl. 12, så var det rent mord fra hans side. Det var så barsk, så man ikke kan tro det. Og vi der var med var endda af den gamle skole. Det er så enkelt at arbejde på den måde, og vi sparede på kræfterne. De gange jeg har haft lektioner på Teaterskolen, kommer der altid elever dalrende ti minutter over, og jeg spørger altid hvorfor de overhovedet kommer? Filmbussen er kørt. Desværre. Farvel for i dag."

Jørgen Reenberg (1927-)

"Han har altid været en stor personlighed og Gud være lovet for det. Jørgen er ikke som folk er flest og gør ikke hvad folk gør mest. Men han er et meget varmt og respektfuldt menneske i forhold til sin metier og sine kolleger. Han har mange gange brugt en hård toneart over for kolleger, men bag det ligger en stor respekt for teatret og skuespillerfaget. Jørgen er ofte blevet mistolket. Når han skældte ud var det i teatrets tjeneste, men han er ikke kold og ondsksfuld. Han er et varmt menneske med frygteligt store krav til sig selv. Næste for store og mange gange op til premierer har nervøsiteten været ved at ødelægge ham."



Spiller gerne gammel mokke

Er det rigtigt, at 'Sarah' er din afskedsforestilling eller skal vi tage det med et gran salt?

"Jeg ved det ikke. Lige nu har jeg ikke noget teaterengagement i fremtiden, men jeg har mange planer med at tage ud og læse op og improvisere sammen med Lars Hannibal og Michala Petri. Nogle gange kun med Hannibal. Vi har nogle meget skægge halvanden times optrædener eller mere. Det er sjovt, og jeg elsker det. Vi fortæller om alt muligt mellem himmel og jord, og vi forbereder ikke noget af det. Jeg ved, at mange skuespillere ikke bryder sig om den slags, men jeg kan godt lide det."

I teorien kan du altså godt blive fristet af mere teater?

"Ja, hvis det er noget, jeg kan klare. Jeg ser på, hvad der byder sig til, og jeg har ikke nogen holdning til store eller små roller eller at noget skal være på en bestemt måde. Jeg tager det på fornemmelsen. Vi må se, hvad der sker. Jeg vil også mægtigt gerne filme. Men det er unge mennesker, der skriver filmmanuskripter, så hvad ved de om folk i min alder? Men en gang imellem skal der vel fortsat – trods alt – være en gammel, sur mokke med?"

Har du fået hjælp af Skuespillerforbundet i din karriere?

"Skuespillerforbundet betyder meget for mig. I gamle dage sad jeg i bestyrelsen i nogle år, da Bent Rothe var formand og advokat Jon Palle Buhl var tilknyttet, så vi er tilbage i 1960'erne. På den måde har jeg gjort mit forbundsarbejde og jeg kunne mægtigt godt lide det. Jeg er meget lykkelig for forbundet i al almindelighed, og jeg synes Katjas kamp for medlemmerne er fornem. Hun er begavet og morsom, og jeg holder meget af hende."

Hvad tænker du, når du hører, at kvindelige skuespillere får 41 procent mindre i løn end mandlige skuespillere?

"Jeg synes, det er forkert, men jeg ved det jo godt. Uanset om man er skuespiller eller ej, er det aldrig et udbredt emne at diskutere løn, og folk kan godt have tendens til at lyve om det. Selv har jeg aldrig haft en manager, men jeg har en advokat. Hvis

ikke jeg havde det, ville jeg hele mit liv have fået seks flasker rødvin for at medvirke. Jeg kan overhovedet ikke finde ud af at forhandle. Jeg smiler venligt og siger 'nej hvor spændende' og så kan de ringe til Ole Finn Nielsen, min advokat, og så klarer han resten. Han er i øvrigt en af mine bedste venner gennem livet. Jeg gider til gengæld ikke betale 15 procent til en manager, der ødelægger mit arbejde og i øvrigt er modbydelig og taler grimt til mine arbejdsgivere. Nogle af de der agenter er komplet åndssvage og ødelægger meget for skuespillerne. Jeg kender en del kolleger, der lider under dem, og så må jeg simpelthen foreslå, at de skaffer sig af med dem. Det er hårdt nok at være skuespiller i forvejen, så det er da dumt at gå og irritere sig over sin agent. Har du måske nogensinde oplevet, at en agent har gjort noget godt for en dansk skuespiller?" siger Ghita Nørby.

Kunsten og teatret betyder alt

Hvad er kunstens rolle i samfundet ifølge dig?

"Det er forfærdeligt, at man sparer ned på kunst. Vi koster jo ingenting. Til gengæld er vi livsnødvendige for et land at have. Vi er åndedrættet, Vi er der, hvor man kommer til at le eller til at græde og måske endda tænke sig om. Kunsten er uvurderlig. Og så sidder der nogle oppe i ministeriet og vil spare os væk. De er ikke rigtigt kloge. Hvis radio, teater, biografer og så videre lukker, så skal du se et kedeligt land vi får. Skal vi heller ikke have musik mere? Jeg bliver ude af mig selv, når jeg hører vores kulturminister i dag og det må du gerne skrive. At sidde der og ville have mere for mindre, jamen vi skal da have mere for mere! Kunstnerne er ved at lide druknedøden. At man tror, vi er nogle forkælede små tosser, nej, det er vi ikke!" nærmest fryser Ghita Nørby i dagligstuen i Holte, inden hun fortsætter:

"At de i ministeriet tror, man kan blande et vokalkor med et operakor. Det vil være som at blande en blomsterforretning og en slagter. Idéer af den type er fostret af folk, der ikke sætter sig ind i sammenhængen og som ikke har respekt for kunsten. Churchill var den der sagde, at hvad har vi ellers at slås for, hvis ikke vi har kulturen."

Hvis du nu kom hen et sted, hvor du slet ikke spillede teater læn- gere, hvad ville du så savne ved det?

"Det hele. Jeg elsker det. Det er jo mit liv. Hele min tilværelse er teatret og dets muligheder og hvad deraf følger. I sådan en situation ville jeg da ønske, at min forstand går væk, så jeg ikke opdager det, havde jeg nær sagt. Jeg tror, det bliver svært at leve uden teatret."

Efter en lille tænkepause fortsætter hun:

"Der er jo også det med teatret, at jeg er født ind i det. Min far var kammersanger og min mor var pianist, og vi boede i Nyhavn. Det Kongelige Teater lå tre skridt derfra. Min far tog mig altid i hånden, fra jeg var fire år gammel og placerede mig nede på Gamle Scene, når han var til sangprøver, hvor jeg så teaterprøver. Det var mit andet hjem, selv om jeg som lille ikke forstod meget af, hvad der foregik. Og så har teaterlivet en stor forførelse i sig – en atmosfære – jeg ville gerne danse ballet og tåspids – men det ville min far ikke have. Han ville have, at jeg skulle have en almindelig barndom. Senere sagde jeg til min far, at jeg ville være skuespiller, og spurgte om han ville hjælpe mig, men nej det ville han ikke. Han ville ikke have, at jeg senere kunne bebrejde, at nogen havde hjulpet og heller ikke have, at jeg stod i en position, hvor jeg skulle sige tak til nogen. Det skulle være mit eget valg."

Vi søger topfaglig og levende underviser i teater og skuespil

Teaterhøjskolen i Ryslinge er en ambitiøs og brandvarm udviklingsplatform for unge der er klar til fuld fordybelse i teater, skuespil og scenekunst.

Vi søger en hovedunderviser i teater og skuespil pr. 01/01 - 22/12 2018 i et års fuldstidsansættelse.

Er du klar til et år med teaterundervisning og højskolearbejde? Så kom til Ryslinge Højskole.

Det er ansøgningsfrist d. 20 juni kl. 12.00. Samtalerne vil blive mandag d. 26/6.

Læs mere på www.ryslinge-hojskole.dk/ ledigestillinger



Ryslinge Højskole
TEATER OG FILMSKUESPIL